

PLATTEGROND VAN DE ORION

A Afdeling watersport	K Heliplatform
B Docentenkantoren	L Hutten van de docenten
C Ziekenboeg	M Lounge
D Vergaderzaal	N Bemanningsruimtes
E Klaslokalen	O Hutten van de explorers
F Observatiedek	P Mini GROT
G Bibliotheek	Q Centrale hal
H Kombuis/Eetzaal	R Vrachtruim/ Machinekamer
I Laboratoria	
J Brug	

H (bakboordzijde)

K

J

I

Q

M

Z

R

**DE ONMOGELIJKE MISSIES ZIJN DE
ENIGE DIE SLAGEN.**

—Jacques Cousteau (1910–1997)

64.1265° N | 21.8174° W

NATIONAL
HARBOR
MARINA,
MARYLAND,
VERENIGDE
STATEN

► **DE DEUR** van hut 202 ging open en om het hoekje verscheen Sailors hoofd. Haar dikke, hazelnootbruine paardenstaart zwiepte heen en weer. ‘Hebben jullie nog steeds niet uitgepakt?’

‘Bijna klaar.’ Cruz schonk haar een verontschuldigend glimlachje. Terwijl hij voorzichtig het laatste ding uit zijn koffer haalde, maakte zijn hart een sprongetje. Hij hield een rond voorwerp vast dat in dik, zwart carbonpapier gewikkeld zat. Hij hoopte dat het nog heel was...

Toen Lani het uit elkaar had gehaald, was het niet beschadigd geraakt. Maar ze had het ding vanaf Hawaii met de nachtpost via een postdrone opgestuurd, dus het had veel te lijden gehad. Cruz streek voorzichtig over het gladde carbonpapier, verbrak het zegel en haalde er een zilverkleurige bol uit die precies in zijn handpalm paste. Nu hij hem vasthad, zag Cruz dat de bol onbeschadigd was. Maar niks was zeker tot Cruz hem aanzette en de holo-video van zijn moeder en een kleine Cruz op het strand af zou spelen. Hij neuriede ‘Here Comes The Sun’ van The Beatles en zette de bol op zijn nachtkastje. Hij plaatste hem tussen de blauwgroene doos waar wat spulletjes van zijn moeder in zaten en zijn bijdrone. Cruz aarzelde. Misschien was dit niet het juiste moment om te kijken of de video het nog deed. Als hij kapot was, zou Lani zeggen dat het een slecht voorteken was, een teken dat zijn reis op de Orion verdoemd was. Cruz was niet zo bijgelovig. En toch kon hij zich er niet toe zetten om op de bol te tikken.

Zijn vriendin en teammaatje Sailor York keek de hut van Cruz rond. ‘Je hebt weer een kamer op de hoek! Sweet! Bryndis en ik zitten aan het andere einde van deze gang. Krijg jij hier ook het gevoel dat je dubbelziet?’

Daar zei ze wat. Van bijna alle meubels in de gezellige, witgeverfde hut waren er twee. Twee identieke bedden, twee dezelfde blauw-wit gestreepte dekbedden met bijbehorende kussens, twee esdoornhouten nachtkastjes, twee kledingkasten die tegen elkaar aan stonden, een duo zachte, marineblauwe stoelen (inclusief kussens met pinguïnprint) en twee kleine bureaus met stoelen. Cruz was nu al gek op zijn bureau. Het was gemaakt van gepolijst, azuurblauw graniet met gouden vlekjes en witte spettertjes. Het deed hem denken aan foto’s van de Melkweg. Op beide Melkwegbureaus stond een kaartje, als een tentje gevouwen, van het hoofd van de Explorer Academy. Dr. Regina Hightower had Cruz en zijn kamergenootje Emmett Lu bijna hetzelfde bericht geschreven. Ze wenste hun een spannende, leerzame en onvergetelijke reis toe. Maar op Cruz’ kaartje stond een extra regel. Onder haar naam had dr. Hightower haar privénummer opgeschreven, en daarbij: ‘Voor het geval je iets nodig hebt. Wees alsjeblieft voorzichtig.’

Het hoofd van de school was een van de weinige mensen die iets af wisten van Cruz’ persoonlijke missie. Hij was op zoek naar een formule die zijn moeder had ontwikkeld, vlak voor haar dood. Petra Coronado had een serum ontdekt waarmee menselijke cellen weer hersteld kunnen worden. Dat was een enorme doorbraak die kon leiden tot het genezen van honderden ziektes. Petra was een van de wetenschappers die de Synthesis hadden opgericht, een geheime afdeling van de Society. Ze ontwikkelde de formule toen ze werkte aan een medicijn tegen pijn, in opdracht van Nebula Farmaceutica. Toen Nebula erachter kwam wat ze ontdekt had, werd ze gedwongen het serum en de formule te vernietigen. In haar robot-origamidagboek had zijn moeder uitgelegd: ‘Wat een bedrijf in farmacie dat miljarden verdient natuurlijk wil voorkomen, is dat er een medicijn op de markt komt dat iedereen kan genezen.’

Cruz’ moeder werd onder druk gezet, zodat ze zou doen wat Nebula

van haar verlangde. Voor ze haar echter zover wisten te krijgen, had ze haar formule in zwart marmer geëtst, die steen in acht stukken gebroken en die delen op verschillende plekken op de wereld verstopt.

Vrezend voor haar leven had ze een robot-dagboek voor Cruz gemaakt. Daarin gaf ze aanwijzingen hoe Cruz de stukken steen kon vinden. Al snel daarna was ze omgekomen. Er was brand uitgebroken in haar laboratorium. Dat zou een ongeluk zijn geweest, maar Cruz wist wel beter. Laatst had hij ontdekt dat de dood van zijn moeder helemaal geen ongeluk was. Erger nog: Nebula had de brand aangestoken.

Nadat hij de eerste aanwijzing in zijn moeders dagboek had opgevolgd, wist Cruz waar het eerste stukje van de formule lag. Die zat verstopt in de bodem van zijn holo-videospeler, die thuis stond in Hawaii. Zijn beste vriendin Lani Kealoha had de bodem van de bol verwijderd. En ja hoor, het stukje steen zat erin!

Cruz had het stukje zwart marmer nu aan een koord om zijn nek hangen. Er stond een deel van de formule in geëtst. Het marmer had de vorm van een taartpunt en was aan de ronde kant ongeveer tweeënhalve centimeter breed. Aan de rechterkant zaten twee bobbeltjes en aan de linkerkant waren er twee hapjes uit, dus het leek logisch dat de stukken in elkaar moesten worden geklikt tot een klein, rond puzzeltje. Cruz was trots dat hij het stukje had gevonden, maar wist ook dat hij nog een lange weg te gaan had voor de formule compleet was. En dan had je Nebula nog. De mensen van Nebula hielden zich nog steeds ergens schuil en wilden nog steeds voorkomen dat zijn missie zou slagen. Daarom had dr. Hightower voor wat meer beveiliging aan boord van de Orion gezorgd. Van alle leerlingen waren Emmett en Sailor de enige twee die van de missie af wisten.

Sailors donkere ogen bekeken het balkon, daarna de kast en ten slotte de gesloten badkamerdeur. ‘Is Emmett aan het...?’ Ze stak haar tong uit, wees met een vinger in haar mond en maakte het gebaar voor overgeven.

‘Of hij zit te kotsen? Nee hoor. Heeft ie tot nu toe geen last van. Hij was net op dek 4 om het wetenschapslab te bekijken. Even tussen ons, ik denk dat hij wel wat hulp kan gebruiken bij Ludeeën.’

‘Werkt hij nog steeds aan dat gedachtengestuurd textiel? Dat heeft hij toch al minstens twintig keer geprobeerd?’

‘Zesentwintig keer, ja. Voor Emmett stelt dat nog niks voor. Hij heeft zevenenvijftig pogingen gedaan om zijn emotobril te maken.’

‘Mijn moeder zou zoiets het stug-volhoudensyndroom noemen.’

Cruz zag dat Sailor de muur vast bleef houden, alsof ze bang was dat een reus het schip om zou gooien. ‘Emmett heeft een stel extra zee-ziekbandjes meegenomen. Hij vindt het vast niet erg als je er eentje van hem wilt lenen.’

‘Ik voel me prima,’ zei ze. Maar ze liet de muur niet los.

‘Het duurt een paar dagen voor je zeebenen hebt,’ zei Cruz. Hij had de afgelopen zeven, bijna acht, jaar op Hawaii gewoond en het grootste deel van de tijd in of op het water doorgebracht. Hij wist dat je even moest wennen aan die golvende beweging van een honderd meter lang schip zoals de Orion, maar was ervan overtuigd dat iedereen uit zijn team dat zou lukken. Op de Academy hadden ze al wat kunnen oefenen in de GROT (Gesimuleerde Reality-Oefeningen en -Trainingen).

‘Taryn zei dat je in de kombuis een snack kunt halen,’ zei Sailor. ‘Het duurt nog een paar minuten voor de bijeenkomst begint. Zullen we er even langs gaan?’

Cruz had wel trek. ‘Goed idee. Wacht even.’ Hij klapte zijn koffer dicht en zette die in de kast.

Sailor pakte een ansichtkaart op van Cruz’ bureau. ‘Wat is dit?’

‘Van m’n tante.’

Ze fronste. ‘Hoe weet je dat? Er staat geen naam op. Er staat alleen “Begin met de verjaardag van de eerste man van Peary.” En daaronder wat cijfers.’

‘Dat is een spelletje dat we spelen. Tante Marisol stuurt me geco-deerde berichten op ansichtkaarten. Ik gebruik boeken, kunst, muziek, of waar de aanwijzingen me ook naar leiden, om de codes te kraken.’

‘Sweet! Wat staat hier dan?’

‘Weet ik nog niet. Je mag me best helpen de code te kraken als je zin hebt.’

Ze rolde met haar ogen. ‘Ik zou niet weten waar ik moet beginnen.’

Cruz liep door de kamer om de balkondeur op slot te draaien. ‘Regel één: altijd met het plaatje beginnen.’

Sailor draaide de kaart om. Er stond een plaatje op van een rond zeedier, dat met zijn bruin-wit gevlekte kop en crèmekleurige tentakels opgerold lag in een ronde schelp met bruine en witte strepen. ‘Ik weet wat dit voor dier is,’ riep ze uit. ‘Het is een weekdier, maar ik ben de naam vergeten... niet een heremietkreeft, maar een...’

‘Nautilus.’

Ze knipte in haar vingers. ‘Ja, die!’

Cruz grijnsde. ‘En ken je een boek of een liedje waarin een naut...’
‘*Twintigduizend mijlen onder zee!* De onderzeeër van kapitein Nemo heet de Nautilus.’

Hij lachte. ‘Ik zei nog tegen tante Marisol dat ze ze moeilijker moet maken.’ Cruz stak zijn tablet onder zijn arm. Hij knikte naar de ansichtkaart. ‘Neem maar mee.’

Toen ze op de smalle gang waren sprong de deur automatisch op slot. Cruz en Sailor liepen naar rechts. Een lange, potige vrouw van de beveiliging stond naast de lift. Ze had rossig haar, droeg een zwarte jumpsuit en op haar naambadge stond K. DOVER. Toen ze haar begroetten, zei ze hallo terug, maar haar ogen bleven net ietsje langer op Cruz hangen dan op Sailor. Ze knikte naar hem, alsof ze wilde zeggen: ‘Zo. Dus jij bent degene voor wie ik hier sta.’ Cruz had verwacht dat hij zich veiliger zou voelen door de extra bewaking aan boord, maar tot nu toe voelde hij zich vooral bekeken.

De gang liep helemaal door tot aan de grote, zonnige centrale hal, die een paar verdiepingen hoog was. De hutten van de explorers zaten aan de rechterkant van het schip en de hutten voor de docenten aan de linkerkant. Tante Marisols hut was de tweede van rechts. Nee, niet rechts, corrigeerde Cruz zichzelf, stuurboord. Hij moest nog in sloopstermen leren denken. De boeg was de voorkant van het schip en de achtersteven de achterkant. Als je over de lengte van het schip liep, heette dat langsscheeps. Liep je over de breedte, dan heette dat dwarsscheeps. Stond je met je neus naar de boeg, dan heette de rechterkant van het schip stuurboord en de linkerkant bakboord.

Aan beide kanten van de open hal kronkelden twee prachtige, koperen trappen naar boven. Als je die beklom naar het derde dek kwam je uit in de open lounge. Die was ingericht met veel gezellige zitplekken: zachte rode en blauwe stoelen om lekker in te chillen met vrienden, maar ook stoelen met een hoge rugleuning, die om grote tafels stonden waaraan je je huiswerk kon maken. Een groot tv-scherm nam de hele achterwand in beslag. De andere drie wanden waren van glas, waardoor je een schitterend uitzicht had op de zee. Op dit moment

voer het schip over de troebele, blauwgroene golven van Chesapeake Bay. Naast de deur, die toegang gaf tot het buitendek bij de boeg, stonden limoen-, citroen- en sinaasappelbomen in potten. De weelderige groene takken kromden naar beneden door het gewicht van het rijpe fruit. Cruz vermoedde dat ze nep waren, dus hij greep naar een citroen.

‘Pas maar op dat chef-kok Kristos dat niet ziet, anders moet je voor straf maandenlang de afwas doen.’

Cruz draaide zich om en zag een jongeman staan met een marineblauw shirt en bijpassende broek. ‘Ik... ik... wilde alleen zien of ze echt waren,’ stamelde hij.

‘Dat wilde ik ook weten op mijn eerste dag hier aan boord,’ zei de jongeman. Door zijn Australische accent klonk zijn r niet heel helder, waardoor het laatste woordje eerder als boawd klonk. ‘Als je denkt dat dit wat voorstelt, moet je eens een kijkje nemen in de hydroponische tuin op het observatiedek. Chef Kristos verbouwt de meeste groenten die we voorgeschoteld krijgen zelf, hier op het schip.’

‘Dat weet ik!’ zei Sailor. ‘Denkt u dat ik van chef Kristos mee zou mogen helpen met tuinieren? Ik mis mijn moestuin.’

‘Vragen kan geen kwaad.’ De man wreef over zijn kin. Hij droeg een ring van een zilveren kameleon met smaragdgroene ogen, die naar Cruz leek te knipogen. ‘Hoor ik daar een spoortje van een kiwi-accent?’

Sailor grijnsde. ‘Ik kom uit Christchurch in Nieuw-Zeeland.’

‘Geboren en getogen in Melbourne.’

‘Sweet! Ik ben Sailor York en dit is Cruz Coronado. We zijn explorers.’

Hij haalde een hand door zijn warrige, kaneelkleurige haardos. ‘Tripp Scarlatos, zeebioloog, hoofd van de afdeling watersport en piloot van de Ridley.’

‘Die mini-onderzeeër?’ Dat wekte Cruz’ interesse. ‘Bestuurt u de mini-onderzeeër?’

‘Jep. Het beste baantje op de boot. Eigenlijk ben ik bijna te laat voor een vergadering met monsieur Legrand en hij haat het als mensen te laat komen, maar dat weten jullie vast. *Hooroo!*’

Toen Sailor en Cruz langs het kantoor van de scheepsofficier en het

hokje van de beveiliging liepen, liet Cruz zijn oog vallen op een vlezige beveiligiger met een dikke, donkere snor en een gouden ooringetje. Op de goudkleurige naambadge op zijn enorme borst stond J. WARDICORN. Hij keek hen aan, maar glimlachte of knikte niet. Terwijl ze de gang uit liepen naar de kombuis, voelde hij de ogen van de beveiligiger in zijn rug prikken. Nog meer bekijks.

Tijdens hun wandeling bestudeerde Sailor zijn ansichtkaart. ‘Wie is de eerste man van Peary?’

‘Die weet ik.’ Cruz had net een boek over ontdekkingsreizigers uit – een boek dat tante Marisol hem had uitgeleend. Toeval? Dacht ’t niet. ‘Dat is Matthew Henson. Hij was de eerste Afro-Amerikaanse ontdekkingsreiziger die naar Antarctica reisde. Hij stond bij een paar van Robert Peary’s expedities aan het roer en zette, volgens Peary, als eerste mens voet op de Noordpool. Zo komt hij aan de bijnaam “De eerste man van Peary”.’ Hij keek haar aan. ‘Lees die aanwijzing nog eens.’

‘Begin met de verjaardag van de eerste man van Peary.’

‘Oké. Dus dan moet je opzoeken wanneer Henson geboren is, dan naar de tekst van *Twintigduizend mijlen onder zee* kijken en zoeken waar dat jaartal voor het eerst wordt genoemd. Als je dat eenmaal hebt gevonden, dan tel je de letters volgens de ansichtkaart. Daar zijn die cijferreeksen voor. Kijk, het eerste cijfer is 1. Dat betekent dat je de eerste letter die na 1866 komt moet hebben.’

‘Ik snap het,’ zei Sailor. ‘Het cijfer daarna is 12, dus dan moet ik de twaalfde letter hebben die na 1866 komt, enzovoorts, tot er een woord staat.’

‘Precies.’

‘En ik wil wedden dat elke cijferreeks voor één woord in het bericht staat.’

‘Inderdaad.’

Ze keek blij. ‘Mag ik hem ontcijferen?’

Cruz zag al dat het een kort zinnetje was en tante Marisol zette nooit iets persoonlijks op die ansichtkaarten. Hij zou dus niet weten waarom niet. ‘Ga je gang.’

Ze kwamen bij de ingang van de kombuis. Cruz hield zijn gouden Sesam-Open-U-bandje op naar de beveiligingscamera om de deur te openen. In de eetzaal waren allerlei fruitmanden, energierepen en andere tussendoortjes uitgesteld op een tafel tegen de wand. Sailor pakte een appel. Cruz ging voor een klein zakje studentenhaver. Ze namen hun eten mee en gingen op weg naar de vergaderzaal aan de andere kant van de gang. Emmett zat er al en had een paar stoelen voor hen vrijgehouden. Cruz ging zitten, naast Dugan Marsh.

Hoewel ze samen hadden getraind in het hoofdkwartier van de Academy en ook nog eens samen in team Cousteau zaten, bleef Cruz liever bij Dugan uit de buurt. De jongen uit Santa Fe, die een kamer deelde met Ali, had vanaf het begin al laten blijken dat hij vond dat Cruz hier niet hoorde. Dugan maakte vaak stomme opmerkingen over Cruz, die volgens hem werd voorgetrokken omdat zijn tante de antropologieleraar was. Daar klopte niets van. In feite had tante Marisol Cruz juist harder laten werken, zodat hij zichzelf kon bewijzen. Maar Dugan bleef Cruz stangen wanneer hij kon. Het hielp ook niet mee dat Cruz Dugan had verslagen in monsieur Legrands Augmented Reality Challenge (de ARC); een hindernisbaan in fitness- en survivaltraining. Misschien konden ze op het schip met een schone lei beginnen. Cruz wilde dat zeker proberen. ‘Alles goed, Dugan?’

‘Geweldig,’ zei Dugan, zo enthousiast als een zieke slak.

Cruz opende zijn zakje studentenhaver en hield het voor zijn teamgenoot.

‘Mogen we hierbinnen opeens eten?’ snauwde Dugan. ‘Of heb je je tante zover gekregen dat ze de regels speciaal voor jou heeft veranderd?’

Juist. Het was wel duidelijk dat Dugan geen behoefte had aan een frisse start. Cruz schoof zijn stoel in de richting van wat vriendelijker gezelschap, Emmett dus. Hij keek om zich heen maar zag nergens een bordje hangen met VERBODEN TE ETEN. Toch liet hij het zakje maar op zijn schoot liggen en at iets sneller voor het geval Dugan toch gelijk had.

Cruz probeerde Emmett te vragen naar hoe het was gegaan in het technologielab, maar hij had zijn mond nog vol. Dus ‘Hoe ging het in het

technologielab?’ kwam eruit als ‘Ha gang hat in hat tachnalagalab?’

Een verwarde Emmett staaarde hem een paar seconden aan. Zijn ovale emotobril veranderde van de doorgaans limoengroene kleur naar een ruisend zeeschuim van saffier. ‘O, nu snap ik je. Niet zo goed. De nanoproductoren syncen met de simulatietesten van de computer, maar als ik het op mensen test, lukt het me niet het textiel te laten corresponderen met reconstructieve commando’s van de cerebrale cortex, of met de verandering van basispigmenten, zelfs dat niet.’

‘Dus niets nieuws ontdekt?’

‘Dat zeg ik toch.’

Cruz wilde Emmett het gevoel geven dat het hem wel zou gaan lukken, maar toen leunde Sailor achter Emmett langs. ‘Ik heb ’m!’ Ze hield

haar tablet en de ansichtkaart stevig vast. ‘Henson is geboren in 1866. Gelukkig hoefde ik niet heel veel te lezen, want 1866 is al het derde woordje in het boek! Kijk maar.’ Ze gaf de ansichtkaart aan Cruz.

Hij zag dat ze onder elk cijfer een letter had geschreven, zoals hij haar had uitgelegd. Tante Marisols berichtje luidde:
WELKOM AAN BOORD.

‘Bedankt dat ik je cryptograaf mocht zijn,’ zei Sailor.

‘Was erg leuk.’

‘Geen dank, joh.’

‘Goedemiddag, explorers!’

Taryn Secliff kwam binnenlopen.

Taryn was hun

kamerbeheerder en een soort ‘moeder’ van hun groep. Ze gaf advies, hielp met het oplossen van problemen en zorgde ervoor dat alle explorers op de plek waren waar ze hoorden te zijn en deden wat ze hoorden te doen. Taryn liep langs Cruz en hij zag dat Hubbard, haar West Highland Terriër, haar op de voet volgde. Het kleine witte hondje droeg een felgeel reddingsvest. Taryn nam plaats aan het hoofd van de tafel. Ze speurde hun gezichten af. ‘Hoe gaat het met iedereen? Allemaal gesetteld? Hebben jullie je zeebenen al gevonden? Zin om de wereld te gaan ontdekken?’

Cruz gaf Emmett een por en knikte naar de lege stoel tegenover die van hem. Hij fluisterde: ‘Bryndis is er niet.’

Bryndis Jónsdóttir, het vijfde teamlid van Cousteau, had hem gered toen Cruz valselijk was beschuldigd van fraude en van de Academy was geschopt. Haar spoorwerk onthulde dat Renshaw McKittrick, iemand anders uit hun team, het systeem van de GROT had gehackt en het programma voor hun trainingsmissies had veranderd. Cruz stond bij Bryndis in het krijt. En... hij vond haar erg leuk. Cruz had het idee dat zij hem misschien ook wel leuk vond.

Cruz en Emmett keken elkaar aan. Moesten ze iets zeggen over Bryndis?

Taryn schraapte haar keel, om te laten weten dat ze wilde beginnen. ‘Namens de docenten, de bemanning en het personeel van Explorer Academy wil ik jullie van harte welkom heten aan boord van de Orion, het vlaggenschip van de vloot van de Academy. Zolang je hier op school zit, zal dit je thuis zijn. En dus verwachten wij van jullie dat je je hier netjes gedraagt. Hou je hut en de lounge-ruimte zo schoon mogelijk. We verwachten ook dat jullie je aan dezelfde regels houden die golden in het hoofdkwartier van de Explorer Academy. Verlaat het schip niet zonder toestemming, zonder toezicht van een volwassene. Er is geen bezoek aan boord toegestaan zonder goedkeuring van ons. Problemen met kamergenoten, teamgenoten, docenten, huiswerk, je gezondheid en alle andere dingen hoor ik graag. Jullie mogen bijna overal aan boord komen, dus als je nog geen kans hebt gezien om rond te kijken

en de bemanning te ontmoeten, doe dat dan zodra we hier klaar zijn. Vragen?’ Taryn zocht hun gezichten af. ‘Nee? Gaan we verder. De tweede mededeling: de lessen vinden vanaf morgenochtend plaats in het tweede klaslokaal, het Manateelokaal, om acht uur.’

Er klonk hier en daar wat gekreun. Dugan gromde het hardst.

Taryn tuitte haar lippen. ‘Dit is geen plezierreisje. Terwijl we op zee zijn wordt er van jullie verwacht dat je hetzelfde lesrooster volgt als op de Academy. De eerste les is natuurbehoud. Daarna volgt antropologie, dan fitness- en survivaltraining, biologie, wereldgeografie en ten slotte journalistiek. Mochten we aanmeren, dan vervallen de lessen zolang we in de haven liggen.’ Iedereen begon te juichen, maar Taryn stak een hand op. ‘Voor jullie té enthousiast worden: dit komt doordat jullie leraren en de gastdocenten missies voor jullie hebben die je op het land moet uitvoeren. Jullie zullen daar te zijner tijd meer over horen, maar verwacht niet dat je zeeën vol vrije tijd hebt, oké? Vragen? Nee? Gaan we door. De derde mededeling...’

Cruz kon zich niet meer inhouden. Hij stak zijn hand op. ‘Taryn, Bryndis is er niet.’

‘Dat klopt,’ zei ze vlakjes. ‘Wat ik dus zei, derde mededeling...’

Cruz liet zijn arm zakken. Zou hun kamerbeheerder niet wat bezorgder moeten zijn omdat er een explorer miste? Stel dat Bryndis verdwaald was. Of ziek. Of overboord was gevallen!

Taryn stond op uit haar stoel en liep naar een deur achter haar. Ze pakte de klink beet en zwaaide de deur wijd open. ‘... dit zijn jullie officiële Explorer Academy-uniformen.’

Cruz’ adem stokte. Bryndis! De lange, hoogblonde IJslandse stond in de deuropening, één knie licht gebogen, alsof ze een model was. Ze droeg een lichtbruin jack met ritsen, een riem, een boel zakken en een hoge kraag. Op de schouders en manchetten zaten donkerbruine driehoeken. Cruz zag een zwarte, driehoekige pin met gouden letters (EA) en een speld of button die op de aarde leek. Bryndis had een lichtbruine broek met rechte pijpen aan, die vanaf de knieën gemaakt was van dezelfde donkerbruine stof die op de schouders was gestikt. Een moskleurig shirt

met col stak boven de kraag van het jack uit. Aan haar pink bungelde een ronde, koperkleurige zonnebril in de vorm van een tandwiel.

Grijnzend wandelde Bryndis de vergaderzaal in, met twee vrouwen in haar kielzog.

De eerste leek een paar jaar ouder dan tante Marisol, zag Cruz. Zij droeg een witte laboratoriumjas en een nette rok en hield een tablet vast die twee keer zo groot was als die van de explorers. De andere vrouw was ongeveer van Taryns leeftijd en liep in een gescheurde spijkerbroek en teenslippers. Ze droeg een sjaal met tijgerprint om haar hoofd en stak haar hand in een zakje roze Jelly Beans.

‘Explorers, mag ik jullie voorstellen... Dit is dr. Fanchon Quills, het hoofd van het technologielaboratorium, en haar assistent, dr. Sidril Vanderwick,’ zei Taryn. ‘Zij vormen het brein achter de technologische snuffjes in jullie uniform en komen uitleggen hoe alles werkt. Fanchon?’

Cruz keek naar de vrouw in de laboratoriumjas, die haar donkerblonde haar in een heel strakke knot achter op haar hoofd droeg, zo strak dat haar huid naar achteren werd getrokken.

‘Dank je, Taryn,’ zei de vrouw met het sjaaltje in tijgerprint.

Cruz keek nog eens goed. Was dát dr. Quills? Die ene die eruitzag als een universiteitsstudent die op weg was naar het strand met een zak snoep?

‘Iedereen mag me gewoon Fanchon noemen.’ Dr. Quills zette haar zakje Jelly Beans op tafel zodat ze naar Bryndis kon gebaren. ‘Jullie Academy-

